

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/248/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120214458
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120214458.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v spore žalobkyne: L. T., J.. X.X.XXXX, G. K.Á. XX, XXX XX K., IČO: 35 831 154, zastúpenej: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom kancelárie Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35792752, zastúpeného: advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom kancelárie Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47233516, o primerané finančné zadostučinenie 675,60 EUR, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 EUR, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. P r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou doručenu súdu dňa 30.12.2020 sa voči žalovanému domáhala zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 675,60 EUR s príslušenstvom.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil.

3. Súd na základe skutkových tvrdení žalobkyne, popretí skutkových tvrdení žalovaného, oboznámením rozhodnutí 10Csp/5/2018, 7Co/1/2019 zistil tento skutkový stav:

4. Žalobkyňa v konaní vedenom pod sp.zn. 10Csp/5/2018 sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.11.2014, ako aj určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a to poplatku za poskytnutie úveru vo výške 90 EUR v uvedenej bode 6. zmluvy.

5. Súd I. inštancie rozsudkom zo dňa 24.05.2018 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 75,60 EUR, vrátane príslušenstva; výrokom II. určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v článku 1 bodu 7.1 dohody o poskytnutí služieb č. XXXXXXXXXXXX uzavretej medzi stranami sporu dňa 26.11.2014 v zmluve o revolvingovom úvere; výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom IV. priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozsudok súdu I. inštancie bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 17Co/1/2019 zo dňa 21.5.2020 s dátumom právoplatnosti 6.6.2020.

6. Odôvodnenie rozsudku uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením žalobkyne o chýbajúcich povinných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f), k) a l) zák. č. 129/2010 Z.z.

7. Avšak konštatoval, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, žeby u žalobkyne posudzoval s odbornou starostlivosťou jej schopnosť splácať úver, preto prijal záver, že došlo k hrubému porušeniu povinností v zmysle ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. čoho dôsledkom je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

8. Súčasne dospel k záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky a to dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX majúca za to, že hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je v danej veci nepochybná, keďže spotrebiteľ má platiť za služby o ktoré nemá záujem, alebo ktoré sa nerealizujú a navyše aj vtedy, ak by sa úver predčasne zosplatnil a to všetko za cenu takmer dosahujúcu reálne poskytnutý úver.

9. Záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky však súd neprijal vo vzťahu k poplatku za poskytnutie úveru. Uviedol, že aj keď možno súhlasí, že nebol individuálne dojednaný, keďže tento poplatok bol súčasťou pretlačeného formulára obsah ktorého žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala možnosť ovplyvniť. Na druhej strane je však zrozumiteľný a určitý a jasne z jeho označenia vyplýva, že protiplnením je poskytnutie úveru. Právna úprava pritom nevylučuje, aby účastníci úverovej zmluvy si nemohli dohodnúť ako odplatu za poskytnutie úveru okrem úroku aj jednorazový poplatok. S poukazom na ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. jej tak vznikol nárok voči žalovanému na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie jej spotrebiteľských práv konštatovaných vo vyššie uvedených rozhodnutiach súdu. Ako spotrebiteľka si preto uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré si musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a súčasne má mať aj funkciu relutárnu. Primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 675,60 EUR, pričom nárok zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 75,60 EUR a za neprijateľnú podmienku požaduje 600 EUR.

10. Žalovaný žiada žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Z formulácie zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa 1. vety. Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Zo žaloby nevyplývajú žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia v žalovanej sume. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie je nárokom nemajetkovej povahy, čo má podstatný význam vo vzťahu k tvrdeniu, kedy žalobkyňa odôvodňuje zadosťučinenie, ako sumu pozostávajúcu z čiastky rovnej bezdôvodnému obohateniu. Neexistuje žiadna skutočnosť a žalobkyňa ju ani netvrdí, aby sa zadosťučinenie ako forma náhrady nemajetkovej ujmy určovala ako zlomok z bezdôvodného obohatenia, resp. z neuplatneného nároku. Akúkoľvek náhradu spojenú s vydaním bezdôvodného obohatenia v plnom rozsahu už uspokojil priznaný nárok na zaplatenie úroku z omeškania.

11. V rozsudku Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu z nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. To či spotrebiteľ tak urobí jednou, alebo viacerými žalobami však neznamená, že nárok na finančné zadosťučinenie by mal vzniknúť v rozsahu rovnajúcom sa násobku počtu podaných žalôb.

12. Žalobkyňa k podanému vyjadreniu žalovaného uviedla, že z ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že súd I. inštancie sa má zaoberať tým, či je splnená hmotnoprávna podmienka priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie, teda či bol spotrebiteľ v spotrebiteľskom spore úspešný a v súdnej veci to znamená, že súd I. inštancie sa má zaoberať tým, či bola žalobkyňa v súdnom konaní pod sp. zn. 10Csp/5/2018 úspešná a či jej úspech bol vyjadrený z hľadiska jeho kvantity a kvality.

13. Z uvedeného zákonného ustanovenia v znení účinnom od 09.06.2013 nesporne vyplýva, že právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom na ochranu spotrebiteľa alebo osobitnými

predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac alebo menej poškodený vôbec do úvahy neprichádzajú. Pri inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia ide o osobitnú právnu úpravu, ktorá nijako neobmedzuje obchodníka, aby svoje zákonné nároky mohol uplatniť voči spotrebiteľovi riadne a včas a ak tak nerobí, nedáva súdu kompetenciu poskytnúť obchodníkovi, ktorý svoje práva nevyužije ochranu, ako keby to bol on, kto je slabšou stranou a nepriznať spotrebiteľovi primerané finančné zadosťučinenie alebo ho extrémne znižovať.

14. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť funkciu satisfakčnú, sankčnú, tak aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi.

15. Relatívna neurčitosť hypotézy uvedeného zákona sa tak stáva v konkrétnej súdnej veci absolútnou, konkrétnou a určitou a to konkrétnym naplnením požiadavky zákona, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, prípadne inými osobitnými predpismi.

16. Uvedená právna norma nikdy nevyžadovala ujmu, ale je pravdou, že do 09.06.2013 vyžadovala, aby konanie dodávateľa bolo spôsobilé privodiť ujmu. Od 10.06.2013 sa zrušila požiadavka ujmy aj čo i len možnosti privodenia ujmy. Stačí úspech spotrebiteľa čo sa týka spotrebiteľského práva na súde. Na podporu svojej argumentácie, že vznik ujmy už nie je podmienkou základu nároku pri posudzovaní primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 7Co/78/2017 a 20Co/192/2016.

17. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí alebo mienil spôsobiť porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške primeraného finančného zadosťučinenia vychádzať. Poukázala na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie vo výške v akej bola v súvislosti s obohatením sa dodávateľa alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť uplatnená (Krajský súd v Prešove 3Co/94, 95/2017, 4Co/78/2016, 5Co/50/2017, 20Co/208/2016, 23Co/56/2017, 24Co/107/2018, 9Co/157/2014, 11Co/56/2016 a ďalšie).

18. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. Žalobkyňa si predmetnou žalobou v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie jej spotrebiteľských práv konštatovaných v konaní 10Csp/5/2018.

20. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi

reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok KS v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, sp. zn. 20Co/192/2016, sp. zn. 7Co/78/2017, sp. zn. 25Co/59/2017).

21. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

22. Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

23. Z uvedeného jednoznačne jasne vyplýva, že žalobkyňa ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

24. Vykonaním dokazovaním bolo nesporné preukázané, že žalobkyňa ako spotrebiteľ si voči žalovanému ako dodávateľovi v konaní vedenom pod sp.zn. 10Csp/5/2018 úspešne uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv upravených v zákone č. 129/2010 Z.z. v spojení s ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pre úplnosť dodáva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo, alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zák. č. 250/2007 Z.z.

25. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne.

26. Je nesporné, že žalobkyňa z dôvodu bezdôvodného obohatenia a neprijateľnej zmluvnej podmienky musela iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa však svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila len svojou úspešnosťou v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich práv ako spotrebiteľa. Žalobkyňa neuviedla či konanie žalovaného a následne domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia ako aj určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky súdnou cestou viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami, resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných, psychická záťaž a pod.

27. Keďže žalobkyňa uvedenými skutočnosťami neargumentovala, súd s poukazom na všetky okolnosti prípadu a viacnásobne porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľa považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 100 EUR. V danom prípade vychádzal zo skutočnosti, že zo strany žalovaného došlo k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške úhrad realizovaných nad istinu poskytnutého úveru a v porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k priamym vyhrážkam a zastrášaniam zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv aj na jej psychiku, či rodinný život. Na základe uvedených skutočností, preto primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 100 EUR, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobkyňu ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je nárokom, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a nemôže slúžiť na finančné

obohatenie sa žalobkyne, resp. kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2Co/137/2016, 9Co/50/2018 a 17Co/17/2018).

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

30. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

31. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

32. CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k Civilnému sporovému poriadku, nakladateľstvá C. H. Beck).

33. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

34. Keďže predmetom konania bol nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

35. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sumy primeraného finančného zadosťučinenia po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov. Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo

veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.